

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Ing. L. N.**, bytem Š 337, B u P, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. KUOK 84064/2010, sp. zn. KÚOK/65668/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. KUOK 84064/2010, **se ruší** a věc **se** žalovanému **v r a c í** k dalšímu řízení.

II. Žalobci se náhrada nákladů nepřiznává.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města P. ze dne 28. 4. 2010, č. j. 2010/3073/DOP, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, kterého se žalobce měl dopustit tím, že „*dne 11. 2. 2010 v době kolem 14:05 hodin v Brodce u Přerova na ulici 28. října se při řízení vozidla reg.zn. X neřídil pokyny osoby oprávněné k zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 zákona o silničním provozu a to strážníka Obecní policie B. u P.*“. Za tento přestupek byla uložena žalobci pokuta ve výši 2.200 Kč a náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě namítal žalobce, že skutková zjištění, k nimž dospěly správní orgány, nemají oporu ve spisovém materiálu a to mělo za následek přijetí nesprávných právních závěrů. V dovolání žalobce namítal, že nebylo dostatečně prokázáno, že se uvedeného přestupku dopustil žalobce a že osoba strážníka Obecní policie nebyla dostatečně věrohodná. Dále žalobce namítal, že nebyly odstraněny rozpory mezi videozáznamem a tvrzením strážníka, že strážník nemohl ze vzdálenosti 80 metrů bez použití techniky (dalekohled apod.) vidět, že by řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem a kdo byl tímto řidičem. Podle žalobce je bez odstranění rozporu mezi tvrzením strážníka, pořízeného videozáznamu a případného provedení důkazu na místě přinejmenším předčasný závěr správního orgánu o tom, že žalobce spáchal přestupek. Vozidlo žalobce má tónovaná skla. Svérázné názory strážníka dokazoval žalobce kopií části Brodeckého zpravodaje a upozornil, že strážník je oprávněn zastavovat vozidla pouze při podezření z přestupku. Uvedený strážník pravidelně zastavuje vozidla za účelem preventivní kontroly dokladů a vozidel, k čemuž navrhl vyslechnout žalobce svědka J. M.. K důvěryhodnosti strážníka navrhl žalobce rovněž vyslechnout jako svědka manželku žalobce a další dva svědky, přítomné v provozovně, kam přišel strážník provádět kontrolu a choval se svévolně. Se strážníkem měl žalobce konflikty poté, co strážník provedl neoprávněnou kontrolu v domě žalobce a poté, co strážník prováděl neoprávněnou kontrolu jeho rodinné Restaurace na Pekárně. Žalobce namítal, že výpovědi strážníka přiznal správní orgán vyšší váhu než obvyklé svědecké výpovědi. Žalobce namítá, že videozáznam vyvrátil, že by zastavované vozidlo řídila osoba, která se dopustila přestupku. Napadené rozhodnutí se pak opírá o videozáznam, ačkoliv tento videozáznam nepotvrzuje skutečnosti tvrzené strážníkem. S těmito námitkami se žalovaný nevypořádal. Na rozdíl od žalovaného žalobce nespátřuje v provedených důkazech ucelený řetězec důkazů, z nichž je možné vyvodit vinu žalobce. Z videozáznamu nejenže není vidět, kdo vozidlo řídí, ale ani to, zda je tato osoba připoutána bezpečnostním pásem. Tím strážník porušil při výkonu své pravomoci zákon. Z videozáznamu není ani znatelné, zda vozidlo zastavuje strážník Jaroslav Čech. Žalobce rovněž namítal, že důkazní břemeno v řízení o přestupcích leží na správním orgánu. Vina žalobce kromě tvrzení strážníka nebyla podpořena žádným dalším důkazem. Podle žalobce bylo řízení vedeno ze strany správních orgánů jednostranně. Ke své nepřítomnosti na místě a v době spáchání přestupku žalobce navrhuje provést důkaz potvrzením lékaře a dále podle doložení prohlášení ze dne 11. 1. 2011 svědeckou výpověď svědka Z. P.. Žalobce namítá, že v řízení nebyl dodržen § 79 zákona č. 361/2000 Sb. Za nepřiléhavou shledal žalobce v souzené věci argumentaci žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004-70. Jako pochybení vidí žalobce to, že jím navržené důkazy byly odmítnuty jako nadbytečné, částečně proto, že žalobce nespécifikoval, jaké skutečnosti by měly být těmito důkazy prokázány.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími a odkázal na napadené rozhodnutí, na jehož závěrech nadále setrvává.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 16. 8. 2010.

Ze správního spisu krajský soud zjistil ve vztahu k souzené věci, že podle oznámení o přestupku žalobce nerespektoval pokyn policisty a porušil tak § 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. Jako důkazní prostředek byl označen „videozáznam“. Podle úředního záznamu ze dne 11. 2. 2010 prováděl strážník J. Č. hlídkovou činnost v ulici 28. října v B. u P.. Ve 14:05 hodin si povšiml vozidla, přijíždějícího z křižovatky ulic Majetínská – Masarykovo náměstí a na vzdálenost 80 metrů si všiml, že řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Pro důvodné podezření z přestupku se rozhodl vozidlo zastavit. Byl oblečen do zelené reflexní bundy s označením „Obecní policie“ a k zastavení vozidla použil zastavovací terč a levou rukou ukazoval na místo, kde má řidič u krajnice zastavit. Řidič tyto pokyny nerespektoval a pokračoval v jízdě. Ve vzdálenosti 10 metrů od strážníka změnil směr jízdy do protisměru a tím se strážníkovi vyhnul, aniž vozidlo zastavil. Poté odbočil do ulice Tylova. K tomuto záznamu byla přiložena obálka, uvnitř které byl kompaktní disk. Podle protokolu o jednání dne 24. 3. 2010 žalobce uvedl, že jej nikdo v údajné době přestupku nezastavoval. Poté byl správním orgánem žalobce seznámen s pořízeným videozáznamem. K tomu se žalobce vyjádřil, že ze záznamu nevyplývá, kdo vozidlo řídil, že by bylo zastavované, pokud řídil vozidlo on, nikdo jej nezastavoval a ve vozidle nejel sám, nikdo nepostřehl zastavování vozidla. Žalobce vypověděl, že pokud řídil, byl připoután. Strážník J. Č. uvedl ve svědecké výpovědi to, co bylo uvedeno v úředním záznamu ze dne 11. 2. 2010 a dodal, že žalobce osobně zná. Dne 8. 4. 2010 namítl při jednání žalobce, že vozidlo řídila v době přestupku osoba blízká.

V rozhodnutí o přestupku uvedl správní orgán I. stupně, že na základě předložených a zjištěných skutečností, provedeným dokazováním, nabyt přesvědčení prokazující spáchání přestupku, zejména že dostatečnými podkladovými materiály byly výpověď strážníka, videozáznam a v neposlední řadě i samotné vyjádření žalobce. K výpisu a popisu důkazů správní orgán I. stupně dodal, že po vyhodnocení listinných důkazů vyhodnotil vyjádření žalobce jako „účelové se *snahou vyvinít se z přestupkového jednání*“. Žalobce ztotožnil strážník nejen při samotném spáchání přestupku, ale i před podáním svědecké výpovědi. Žalobce vinu popíral, měnil svou výpověď a k důkazu o své nevině nepředložil žádné důkazy.

Napadené rozhodnutí cituje z předkládací zprávy k odvolání další důvody rozhodnutí správního orgánu I. stupně (mj. že otázku viditelnosti připoutání řidiče na 80 m neprojednával, protože předmětem řízení byl jiný přestupek, dále že se nezabýval námitkami týkající se osoby strážníka, protože jej při svědecké výpovědi řádně poučil a proto, že k tomu není kompetentní, přičemž je nutné tyto připomínky adresovat příslušným orgánům). Podle žalovaného vytvořil správní orgán I. stupně ucelenou řadu důkazů, podle kterých je spáchání přestupku žalobcem nepochybné. Žalovaný nadnesl, že není zcela zřejmé, o jaký rozpor v dokazování se jednalo. Pokud se jednalo o nutnost prokázání toho, jestli strážník mohl na 80 metrů vidět, zda byl žalobce připoután, při podezření z přestupku tuto pravomoc strážník měl a podezření mohlo být po zastavení žalobce vyvráceno anebo prokázáno. Protože však žalobce nezastavil, nemohl si učinit úsudek, zda ho strážník zastavuje oprávněně. Z videozáznamu vyvodil žalovaný, že strážník vydal jasný pokyn k zastavení vozidla, strážník mohl z bezprostřední blízkosti poznat jemu známou osobu řidiče, nebránila mu v tom žádná překážka. Identifikace tímto způsobem podpořil žalovaný odkazem na judikaturu. Žalovaný dodal, že žalobce nedodal žádný důkaz, který by jeho totožnost jako řidiče popřel. Žalovaný poukázal na neurčitost první výpovědi žalobce a na rozpornou výpověď při dalším jednání. Dále poukázal na

rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 3/2004-70. Žalovaný opřel prokázání spáchání přestupku o výpověď strážníka a videozáznam a dodal, že žalobcova práva nebyla ve správním řízení omezena nebo krácena, žalobce žádné důkazy na podporu svých tvrzení nepředložil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně odsouhlasil výtku žalobce, že správní orgány přiznaly výpovědi strážníka vyšší sílu než výpovědi žalobce a konstatoval, že žalobce nespécifikoval, jaké skutečnosti by měly prokazovat jím navržené důkazy.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud je povinen z úřední moci zkoumat přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. To může být nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti anebo pro nedostatek důvodů.

Po prostudování souzené věci podle žaloby, vyjádření žalovaného a správního spisu soud zaměřil svou pozornost na základní princip zákonnosti, a to ve vztahu k jednomu z klíčových důkazů k prokázání viny žalobce za spáchání přestupku. Tímto důkazem byl videozáznam, který je ve spise založen na kompaktním disku v obálce, připnuté k č. I. 3 správního spisu. Na obálce je jako odesílatel označena Obecní policie B. u P. a jako adresát správní orgán I. stupně. V oznámení přestupku obecní policie ze dne 11. 2. 2010 je uvedeno v části „Listinné a jiné důkazy“ označení „videozáznam“. Vůbec nic více není ve správním spise k videozáznamu uvedeno. Pak už následuje již práce s tímto důkazem, a to podle spisu nejdříve jeho přehráním žalobci. Ani nikde dále ve spise není uvedeno nic, z jakého zdroje videozáznam pochází, kdo jej natočil, zda soukromá osoba anebo orgán veřejné moci, a za jakých podmínek.

Proto zde vyvstává přednostně otázka, zda byl záznam pořízen zákonným způsobem. Přitom je třeba zvážit následující aspekty: zda bylo pořízením a používáním videozáznamu zasaženo do soukromí fyzických a právnických osob, zda byl záznam pořizován na veřejném místě či byla snímána soukromá sféra, případně zda došlo k pořízení záznamu po předchozím upozornění, zda došlo k pořízení obrazového záznamu fyzické osoby, kdo záznam opatřil, zda to byla soukromá osoba anebo orgán veřejné moci a zda byl dodržen zákon při jeho pořízení, zda šlo o systematické snímání, zda šlo o zpracování osobních údajů a zda pořízený důkaz obstojí v třístupňovém testu: 1. zákonného podkladu, 2. legitimního cíle a 3. proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. V souvislosti s posouzením zákonnosti pořízení a použití důkazu videozáznamem stojí i otázka poznatelnosti řidiče snímaného vozidla.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (č. 209/1992 Sb.) *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*. Podle čl. 8 odst. 2 téže Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*.

Podle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (ústavní zákon č. 2/1993 Sb. ve znění ústavního zákona č. 162/1998 Sb.) *nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem.*

Pro stručnost zdejší soud odkazuje na podrobnější argumentaci v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68 a ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009–119, přičemž soud odkazuje mj. na bod 36 poslední jmenovaného rozsudku, podle kterého „v českém právním řádu neexistuje žádný právní základ pro utajené pořizování audiovizuálních nahrávek orgány veřejné moci pro účely správního řízení, pokud tyto zasahují do „soukromého života“ fyzických osob. Takovýmto základem v žádném případě nemůže být § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle něhož k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Protože neexistuje žádný právní základ pro výkon pravomoci pořizovat v utajení audiovizuální či obdobné záznamy zasahující do soukromého života fyzických osob, činí to nevyhnutelně eventuální pořizování obdobných nahrávek náchylným ke svévolnému zásahu. Důkaz audiovizuální nahrávkou dané jízdy vozidlem stěžovatele byl proto pořízen v rozporu se zákonem.“

Rozdíl mezi souzenou věcí a právě citovanou spočívá v tom, že tam důkaz neměl zásadní vliv v řízení, kdežto v souzené věci je záznam klíčovým důkazem, samotná výpověď strážníka bez jakýchkoli dalších důkazů pro spolehlivé prokázání spáchání přestupku by totiž nemusela být podle konkrétních okolností postačující.

Soud konstatuje, že napadená rozhodnutí se nezabývala jak zákonností pořízení důkazu videozáznamem, tak použitelností tohoto důkazu z hledisek výše uvedených (třístupňový test) ani jeho použitím z hlediska poznatelnosti řidiče. Tyto nedostatky činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného (které soud posuzoval jako jeden celek s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) je nedostatek důvodů, zda zde bylo podezření strážníka o spáchání přestupku, protože teprve tehdy by byl oprávněn strážník vozidlo zastavit. Správní orgán I. stupně se mylí, když oponuje námitce žalobce tak, že přestupkem spočívajícím v nepřipoutání se řidiče vozidla bezpečnostními pásy, nebyl povinen se zabývat. Jistě má pravdu v tom, že tento přestupek dle spisového materiálu nebyl předmětem řízení, byl však základem oprávnění strážníka vozidlo zastavit. Bez řádného osvědčení tohoto předpokladu, resp. důvodného podezření, strážník vozidlo nebyl oprávněn zastavovat. Proto musí být reálná možnost, aby strážník ve vzdálenosti 80 metrů viděl či mohl vidět za daných podmínek to, zda je řidič připoután.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni napadeného rozhodnutí, *zastavovat vozidla je oprávněn*

- a) *policista ve stejnokroji,*
- b) *vojenský policista ve stejnokroji,*
- c) *strážník obecní policie ve stejnokroji*

1. *před přechodem pro chodce k zajištění bezpečného přechodu osob, jestliže to situace na přechodu či stav přecházejících osob vyžaduje,*

2. *jestliže řidič vozidla nebo přepravovaná osoba je podezřelá ze spáchání přestupku týkajícího se bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.*

Konečně poslední důvod nepřezkoumatelnosti shledává soud v tom, že se žalovaný nezabýval dostatečně námitkou nedůvěryhodnosti, nestrannosti či podjatosti strážníka vůči žalobci. Žalobce snesl řadu konkrétních námitek a poukázal na více skutečností, ze kterých nedůvěryhodnost či podjatost strážníka J. Č. vyvozuje. Důvěryhodností policistů se zabýval Nejvyšší správní soud ve více rozsudcích (např. ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, dostupných na www.nssoud.cz), v nichž soud uvedl, že „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil*“. Na tento názor navázaly rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, podle kterých mohou existovat „*speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly*“.

Pro stručnost odkazuje krajský soud na shora citované rozsudky. Správní orgány vyhodnotí v dalším řízení, nakolik se mohou Nejvyšším správním soudem vyslovené právní názory vztahovat i na souzenou věc.

Krajský soud pro úplnost dodává, že za dané procesní situace neprováděl důkazy potvrzením lékaře žalobce o ošetření v den spáchání přestupku ze dne 6. 10. 2010 a čestným prohlášením svědka, že vezl žalobce týž den k lékaři. Pokud je žalobce považuje za relevantní pro danou věc, bude mít možnost tento důkaz uplatnit v dalším průběhu řízení.

Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgány v dalším řízení nejdříve provedou

shora uvedenou úvahu o zákonnosti pořízení a použitelnosti důkazu videozáznamem, včetně zjištění, kdo a jak záznam pořídil, dále posoudí, zda je řidič vozidla rozpoznatelný, zda došlo k zásahu do soukromí či jiných práv fyzických, případně právnických osob, posoudí, zda je vůbec možné, aby strážník pojal podezření o spáchání přestupku nepřipoutáním řidiče vozidla na vzdálenost 80 metrů, posoudí na základě námitek žalobce důvěryhodnost a nestrannost jednání strážníka a na základě těchto skutečností rozhodne o dalším postupu v řízení. Pokud dojde v dalším řízení k vydání meritorního rozhodnutí, správní orgány řádně odůvodní toto rozhodnutí stejně jako postup předcházející jeho vydání.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalobci, protože žalobce žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 7. 2. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně